

La llapissera violeta

8M2026

**EL PODER
DE LES DONES**

**PODER
QUE CONSTRUEIX**

educació

Secretaria de Dones. Federació d'Educació CCOO PV
fe.pv.ccoo.es - educacio@pv.ccoo.es

Editorial

Xelo Valls Gregori

Secr. gral. FE CCOO PV

La celebració reivindicativa del 8 de març d'aquest any es dona en un context de crispació on el feminisme està entre els objectius a batre. Ens trobem en uns moments on la negació de la violència masclista i l'esmoreïment de totes les reivindicacions i guanys que el feminisme ha aconseguit per a la igualtat entre homes i dones ha pres o ha pressionat governs i ha condicionat accions en contra de les dones.

Per contra, com si estiguérem en un túnel del temps que ens traslladara a temps passats, es difon un perfil de dona que reproduïx tots els rols de gènere que han significat tants anys (en alguns aspectes, segles) d'esclavatge i de discriminació de les dones en les societats.

Així assistim a l'enaltiment del rol de cuidadora abnegada, a la que ha de mantindre i reproduir la família front a criminalització de l'establiment de drets que ens donen a les dones la sobirania sobre els nostres cossos. Proliferen els canvis en regidories o responsabilitats institucionals substituint paraules lligades al feminisme i a la igualtat d'oportunitats per altres que apellen a família (que tan sols contempen un tipus de família, això sí).

En Educació també hem vist els biaixos d'esta inèrcia. S'ha diluït la figura de les CIC, emmarcant esta feina amb la de coordinació de benestar. I s'ha fet una feina a "soto voce" eliminant la paraula "coeducació" de molta de la normativa educativa.

Totes aquestes iniciatives venen de la mà de paraules insultants que posen a les dones, especialment a les dones feministes públicament visibles en la diana de l'assetjament i de possibles agressions. Els discursos, el relat influeix en la creació del "sentit comú", que no és més que un constructe social al que li donem validesa i imparcialitat, tot i ser fruit d'un pensament que es va convertint en hegemònic.

Malgrat tot, al feminisme, a les dones que volem militar en el feminisme, no ens aturaran. Seguirem treballant i reivindicant, fent d'escut de tots els avanços aconseguits, protegint-los de discursos d'odi, criminalització i menysteniment que es fa des dels altaveus reaccionaris.

I la FECCOOPV seguirem en la nostra contribució sincera i constant a que en l'educació no s'amaguen, s'obscuresquen, s'assetgen aquells valors aconseguits en la igualtat d'oportunitat i la contribució de les dones a millorar les societats.

Aquest 8M com cada any, sortirem al carrer per seguir reivindicant i vivint celebrant assertivament que el feminisme és igualtat i que ha millorat, millora i millorarà la vida de les persones, homes i dones.

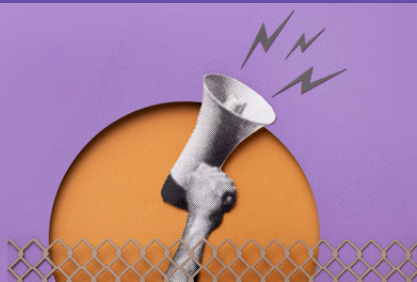
Una generació que no es resigna

Bárbara Verdejo

Secretaria de Juventud CCOO Educació

Les qui som joves hui hem crescut en un context marcat per una crisi permanent. La crisi econòmica iniciada l'any 2008 no va ser un episodi puntual, sinó l'inici d'un cicle que va transformar profundament les condicions de vida de la classe treballadora. Les seues conseqüències es van agreujar especialment a partir de 2012, amb reformes laborals, rescats bancaris i retallades que precaritzaren l'ocupació i van debilitar els serveis públics, les conseqüències de les quals continuem arrossegant hui. Des de llavors, la nostra generació ha encadenat crisis que han marcat les nostres vides: la pandèmia, la guerra a Ucraïna, la violència continuada a Palestina i, al País Valencià, fenòmens com la DANA, que van evidenciar fins a quin punt les crisis no afecten tothom per igual. Mentre es rescataven bancs i es protegien interessos econòmics, es precaritzaven les condicions de vida de la classe treballadora i el futur de tota una generació. Aquestes crisis no sols han tingut conseqüències econòmiques i socials. També han anat acompanyades de decisions polítiques que han permés avançar projectes reaccionaris que qüestionen drets que créiem consolidats.

Però aquestes crisis no són neutrals. Han anat acompanyades de decisions polítiques concretes que han tingut conseqüències directes sobre les condicions de vida de la classe treballadora. Al País Valencià, l'actual govern del Partit Popular i Vox, tant en la Generalitat com en nombrosos ajuntaments, ha impulsat polítiques que intensifiquen

aquest model: venda de sòl públic a fons privats, afebliment de polítiques socials, qüestionament de polítiques d'igualtat i abandó de consensos bàsics en àmbits com l'educació i la política lingüística. Aquestes decisions no són abstractes. Afecten directament l'accés a la vivenda, a l'estabilitat laboral i a les oportunitats de la joventut. Aquest model polític no sols precaritza les condicions materials, també busca debilitar la capacitat d'organització col·lectiva i qüestionar drets que han sigut fruit de dècades de lluita.

Aquest procés forma part d'un fenomen més ampli. En els últims anys, hem assistit a l'auge internacional de governs de dreta i d'extrema dreta que han construït el seu projecte polític sobre el qüestionament de drets socials, polítiques d'igualtat i avanços feministes. Des de la victòria de Donald Trump l'any 2016 fins a l'ascens de Jair Bolsonaro al Brasil o Javier Milei a l'Argentina, s'ha consolidat un cicle polític reaccionari que té també el seu reflex a l'Estat espanyol. Aquest auge no es queda només en el discurs. Es tradueix en decisions polítiques concretes que afecten directament la vida de la classe treballadora i que posen en qüestió drets que han sigut fruit d'anys de lluita.

Davant d'aquest context, la joventut no ha romàs passiva. Lluny de la imatge de desmobilització que sovint es projecta, cada vegada més persones joves s'organitzen per a defensar els nostres drets i fer front a aquest retrocés. No sols participem en els espais d'organització que hi ha, també creem nous espais des dels quals articular respostes col·lectives. Al País Valencià, això s'ha vist en mobilitzacions recents impulsades per estudiants universitaris. Un exemple clar va ser la resposta organitzada per l'estudiantat de la Universitat de València

davant la presència de l'agitador d'extrema dreta Vito Quiles en la facultat, on la mobilització estudiantil va defensar l'espai universitari davant de la normalització de discursos reaccionaris. De la mateixa manera, les mobilitzacions estudiantils en solidaritat amb el poble palestí reflecteixen una consciència política que connecta les lluites locals amb les injustícies globals. Aquestes accions demostren que la joventut no és un subjecte passiu, sinó un subjecte polític actiu que s'organitza davant del retrocés de drets.

Dins d'aquest procés d'organització col·lectiva, les dones joves estem exercint un paper especialment rellevant. El feminisme és un dels espais on aquesta organització ha sigut més visible, però no és l'únic. Segons el baròmetre Juventud y Género, el 63 % de les dones joves s'identifiquen amb el feminisme, davant del 38 % dels homes joves (Fundació FAD Juventud, 2023). Aquesta diferència reflecteix una major consciència sobre les desigualtats i una major implicació en la defensa col·lectiva de drets, però també forma part d'un procés més ampli d'organització de la joventut davant del retrocés social i polític.

Les polítiques impulsades per governs de dreta i d'extrema dreta han situat en el centre del debat drets que afecten directament les dones. Qüestions com el dret a l'avortament, l'educació en igualtat o les polítiques de prevenció de la violència de gènere han tornat a ser objecte de confrontació política. Per a les dones joves, això no és un debat abstracte, és una realitat que afecta directament la nostra

autonomia i la nostra capacitat de decidir sobre les nostres pròpies vides. Aquesta ofensiva política es produeix, a més, en un context de desigualtat material que limita aqueixa autonomia. Segons l'Institut Nacional d'Estadística, més del 70 % de les ocupacions a temps parcial estan ocupades per dones (INE, 2024). Aquesta precarietat no és només una qüestió econòmica, també és una manera de limitar la independència i la capacitat real de decisió.

Davant d'aquest context, les dones joves no sols participem en els espais d'organització, també els impulsem i els sostenem. Estem en sindicats, en col·lectius feministes, en associacions estudiantils i en moviments socials des dels quals es construeixen respostes davant del retrocés de drets. I en aqueixos espais, la manera d'organitzar-se també està canviant. L'organització no es basa només en la confrontació, també es basa en el suport mutu, a acompanyar-se i a sostindre's col·lectivament. Entendre que ningú pot lluitar sola, i que la força col·lectiva no es construeix únicament en els moments de mobilització, sinó també en tot el que permet que aqueixa mobilització existisca i es mantinga.

Cap dels drets que tenim hui ha sigut un regal. Tots han sigut fruit de l'organització i la lluita col·lectiva. Hui, en un context marcat per l'auge de governs de dreta i d'extrema dreta i pel qüestionament de drets fonamentals, la joventut torna a exercir un paper central en la seua defensa. Les dones joves, en particular, estem en el centre d'aquesta resposta col·lectiva, no per una qüestió simbòlica, sinó perquè som les qui vivim de manera directa moltes d'aquestes desigualtats i les qui, en conseqüència, estem impulsant la seua transformació.

Créixer en crisi ens ha ensenyat una cosa que la nostra generació té molt clara: els drets no s'hereten, es defenen. I que davant del retrocés, l'organització col·lectiva continua sent l'instrument més poderós per a fer-ho.

Joves, pantalles i violències digitals

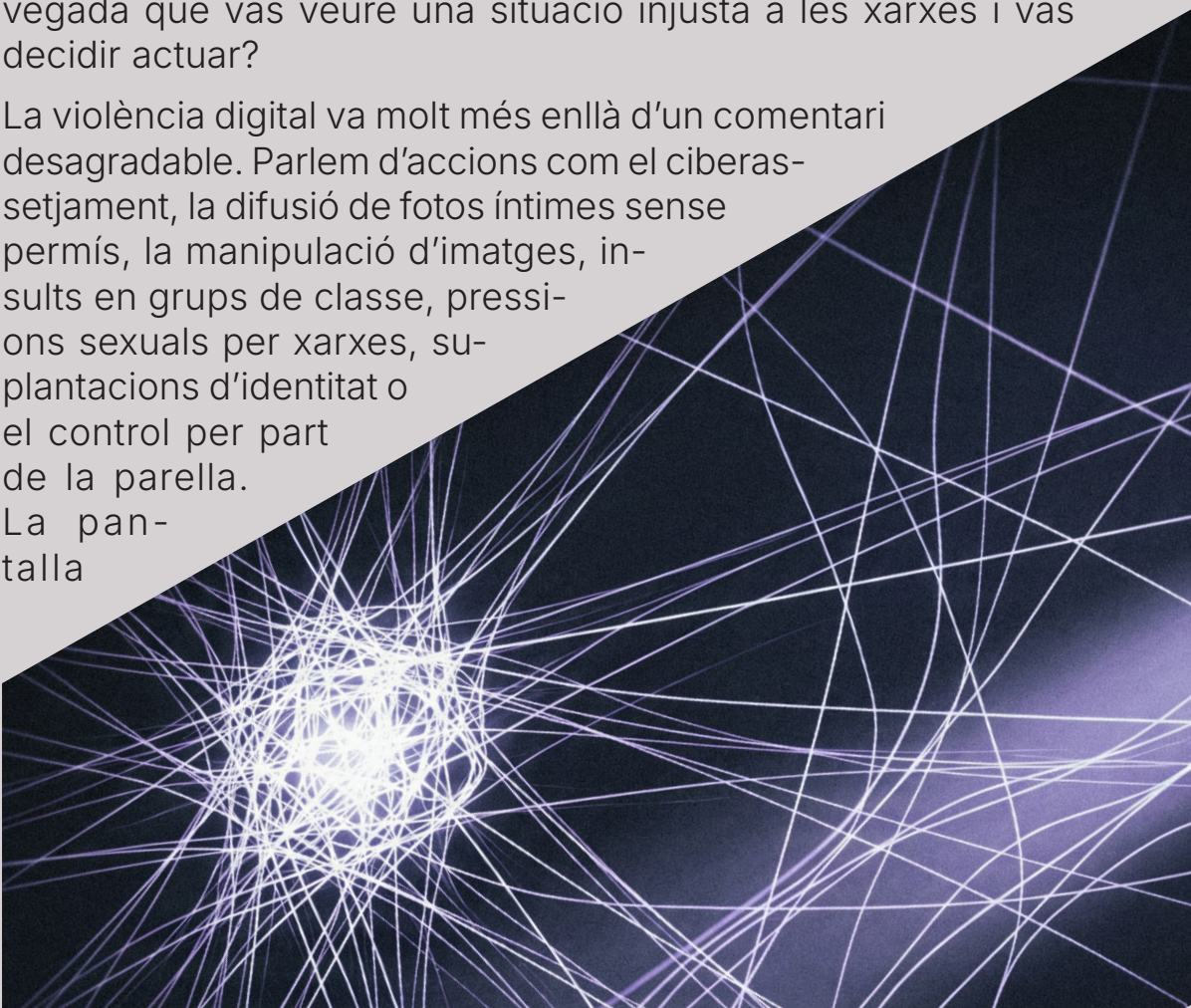
Eva Borja

Secretària Dona i Igualtat

Les persones joves viuen hiperconnectades. Parlen amb amics i amigues, comparteixen fotos, descobreixen llocs desconeguts... Les xarxes poden ser un espai on créixer, expressar-se o trobar comunitats que les fan sentir reconegudes, un espai de creativitat, d'aprenentatge i de llibertat. Però també és l'escenari on apareixen formes de violència que sovint passen desapercebudes, o que considerem "normals" perquè tothom hi està exposat. I aquí val la pena aturar-se un moment i preguntar-se: quan va ser l'última vegada que vas veure una situació injusta a les xarxes i vas decidir actuar?

La violència digital va molt més enllà d'un comentari desagradable. Parlem d'accions com el ciberas-setjament, la difusió de fotos íntimes sense permís, la manipulació d'imatges, insults en grups de classe, pressions sexuals per xarxes, suplantacions d'identitat o el control per part de la parella.

La pantalla

no frena el dany: l'amplifica. El que passa al mòbil pot arribar a qualsevol hora, en qualsevol lloc, i això fa que la persona afectada no tingui espais de descans.

Les dades deixen clar que no es tracta de casos excepcionals. La OMS estima que 1 de cada 6 adolescents ha patit ciberassetjament, i 1 de cada 8 admet haver-ne exercit. A Espanya, un estudi amb més de 20.000 alumnes indica que el 55% de les víctimes no ho expliquen a ningú. I, des del 2025, s'ha detectat que aproximadament un 14% dels casos d'assetjament digital involucren alguna eina d'intel·ligència artificial.

Per a moltes persones joves, la violència digital té conseqüències profundes: ansietat, vergonya, dificultat per anar a classe o per concentrar-se. A més a més, moltes víctimes callen perquè temen que la situació empitjori, perquè pensen que ningú ho entendrà o perquè creuen que fer-ho públic les exposarà encara més. Però, què podem fer com a comunitat per a que les víctimes ho conten i el silenci no acabe reforçant l'aïllament i el poder d'aquelles persones que exerceixen la violència?

Què podem fer per canviar-ho? Parlar-ne amb naturalitat, crear espais de confiança i educar en el respecte i el consentiment són passos essencials. També és important revisar les petites actituds que sovint normalitzem: fer bromes que humiliïn, compartir imatges privades, ridiculitzar, pressionar per obtenir contingut íntim o participar en linxaments digitals.

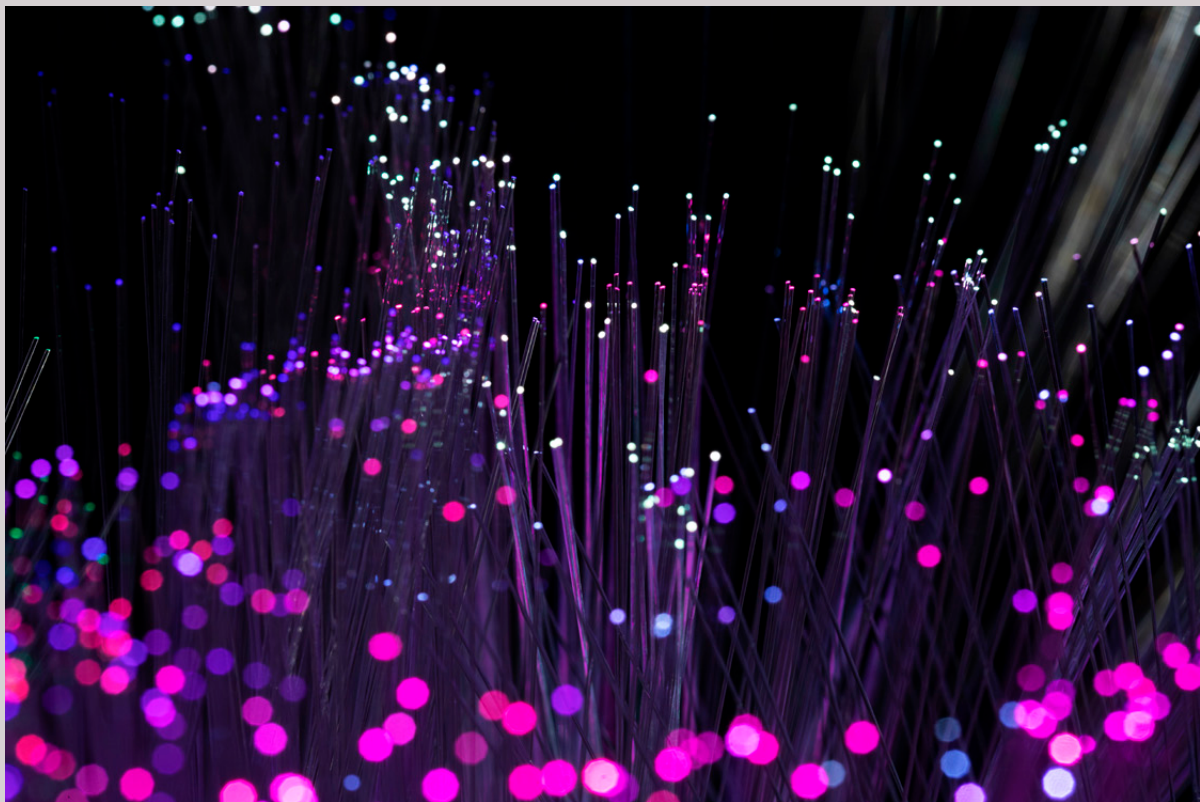

I és aquí on la coeducació esdevé una peça clau. La coeducació implica educar des de la igualtat i per a la igualtat. No es limita a transmetre continguts, sinó que transforma maneres de relacionar-nos. Quan en un centre educatiu o un grup juvenil es treballa la coeducació, es qüestionen estereotips, rols de gènere, desigualtats i dinàmiques de poder que sovint són la base de moltes violències digitals. Controlar el mòbil de la parella, demanar constantment la seua ubicació, sexualitzar companyes, ridiculitzar persones LGTBI+, o participar en insults col·lectius tant dins com fora de la pantalla no són només "coses de joves": són pràctiques apreses que la coeducació ajuda a desmuntar.

En definitiva, la violència digital és evitable. És una realitat que podem transformar si eduquem des de la igualtat, si trenquem silencis i si donem eines perquè les persones joves sàpiguen reconèixer el que els fa mal i el que fa mal a les altres persones.

La coeducació actua com una brúixola que orienta la convivència i ens recorda que internet, com qualsevol espai compartit, pot ser un lloc just, segur i respectuós si hi posem consciència.

Per aquest motiu, des de la FECCOOPV continuarem treballant per a que es posse en valor la coeducació als centres i la importància de dotar de ferramentes a la xicalla i la joventut per a que puguem plantar la seua llavor cap a una societat més igualitària, més tolerant i més justa.

Paqui Méndez
Presidenta

Agustín Zaragoza
Soci

Associació per la Coeducació de València

Sense coeducació no hi ha convivència

L'Associació per la Coeducació va llançar un comunicat, que va ser secundat per més de 80 associacions i entitats, contra el nou Decret de Convivència perquè invisibilitza la violència de gènere a les aules valencianes i modifica les funcions de la figura anterior de Convivència i Igualtat (CIC) i això significa ja un canvi de paradigma

La comunitat educativa valenciana ens enfrontem a un canvi important amb l'entrada en vigor del Decret 193/2025 de convivència. Perquè el que es presenta com una actualització normativa i ha encés les alarmes de la nostra Associació per la Coeducació, és que aquest decret significa un retrocés alarmant en matèria d'igualtat i una desprotecció evident davant les violències masclistes en l'entorn escolar.

Sostenim que el nou text desplaça la coeducació del seu lloc com a eix vertebrador per a convertir-la en un esment merament testimonial. En diluir la igualtat de gènere en conceptes genèrics com ara "*benestar*", es perd la capacitat d'intervindre sobre les causes estructurals dels conflictes i en això som taxatius: la coeducació ha passat de ser una eina de prevenció activa a convertir-se en un element "*decoratiu*" que manca de mesures concretes o obligacions reals per als centres.

Lamentem que la Conselleria d'Educació no haja comptat amb la comunitat educativa i associacions diverses per a la redacció d'aquest Decret de Convivència: "*aquesta exclusió demostra que no els im-*

porten les opinions d'agents implicats i especialistes, per això se'ls va ignorar en el disseny, seguiment i avaluació de les polítiques de convivència".

El risc d'un "benestar" mal entès

Un dels punts més crítics d'aquest decret és la substitució d'enfocaments específics pel concepte de "benestar". Encara que el terme puga semblar positiu, advertírem ja en el seu moment, que la seua ambigüitat és perillosa. Ficar en un mateix sac situacions tan diverses com l'assetjament escolar, els problemes emocionals i la violència sexual, es corre el risc de neutralitzar la gravetat d'aquesta última. "Anomenar-ho tot benestar no protegeix més; al contrari, invisibilitza les violències", perquè no es poden solucionar problemes que el mateix decret evita anomenar pel seu nom.

Conciliació i falta de recursos: un escenari de vulnerabilitat

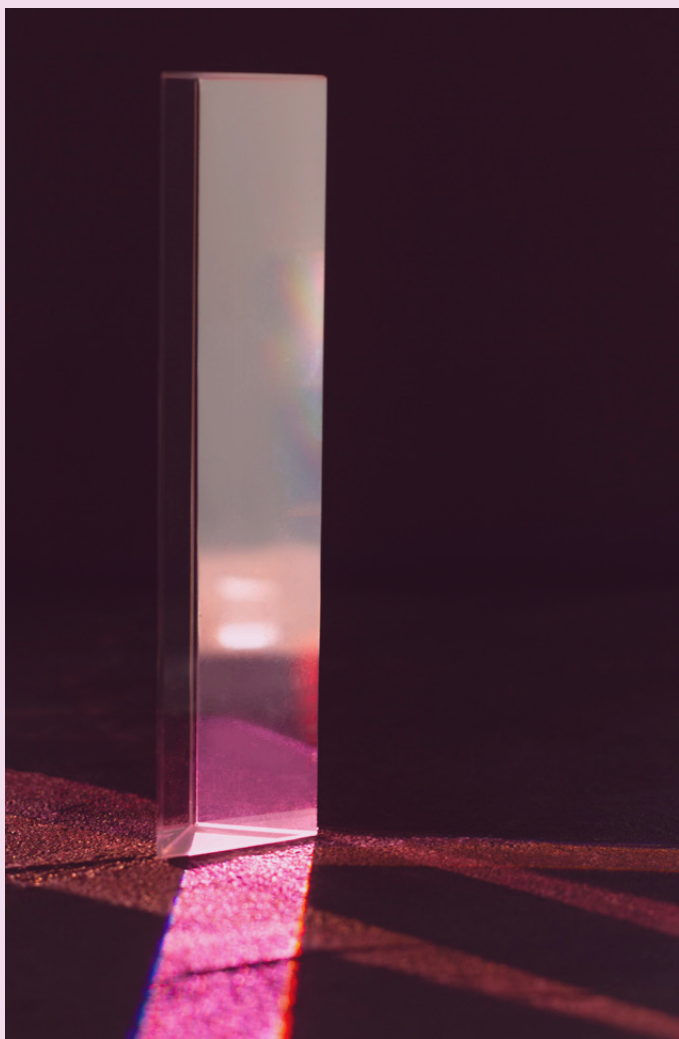
Nosaltres mai hem sigut partidàries de generalitzar el diàleg de manera indiscriminada en contextos de desigualtat o violència, ja que pot derivar en una greu re-victimització. En escenaris on hi ha relacions de poder desiguals o por, forçar una mediació no és una solució justa, sinó una pressió afegida per a la víctima. Aquesta decisió, mediar, pot ser molt perillosa si s'aplica sense perspectiva feminista, sense eines coeducatives i sense formació especialitzada.

A aquest complex panorama se suma la falta de mitjans per a executar la norma. El Decret aug-

menta la càrrega de responsabilitat **sobre el professorat i els equips directius, però arriba sense pressupost, sense personal especialitzat i sense plans de formació obligatòria**. Per a l'Associació per la Coeducació legislar sobre salut mental i convivència sense dotar els col·legis d'eines reals és "un brindis al sol" que deixa als professionals en una situació de total indefensió. Demanem a la Conselleria una dotació urgent de recursos econòmics, humans i formatius, incloent-hi personal especialitzat en salut mental i mediació amb perspectiva de gènere, *mantenint i reforçant la figura de coordinador/a d'igualtat i convivència, així com l'Observatori d'Igualtat i Convivència*.

Una crida a la rectificació

Sota el lema "Sense coeducació no hi ha convivència", l'associació exigim la retirada immediata del Decret 193/2025, exigim que **igualtat** torne a ser l'eix central del sistema educatiu i que s'excloga explícitament la conciliació en qualsevol cas que involucre violència. Volem recordar que l'educació, mai és neutral: si no treballa activament per la igualtat, acaba reproduint les desigualtats que ja hi ha en la societat.

Empar Pablo Martínez
Secretaria de Dones i
Igualtat CCOO PV

El poder de les dones que construeix i transforma

Hi ha una força que mou el món i que sovint passa desapercibuda, que transforma vides i que construeix societats: el poder de les dones. Aquest 8 de març no només celebrem assoliments, sinó que reafirmem amb fermesa que els drets de les dones no es negocien i que continuarem lluitant fins a aconseguir una igualtat real. El nostre poder és col·lectiu, solidari i persistent: neix de la unitat, de l'organització i de la lluita diària.

Les dones sostenim la vida en totes les seves formes: cuidem, treballem, eduquem, investiguem i produïm. Però el nostre paper va més enllà: transformem els llocs de treball, les famílies, les institucions i les relacions socials. És un poder que no cedeix davant de l'opressió ni dels intents de retrocés. Davant la violència i el menyspreu, la nostra resposta és acció, alegria i construcció. No farem ni un pas enrere: seguirem decidint sobre els nostres cossos, el nostre temps i el nostre futur.

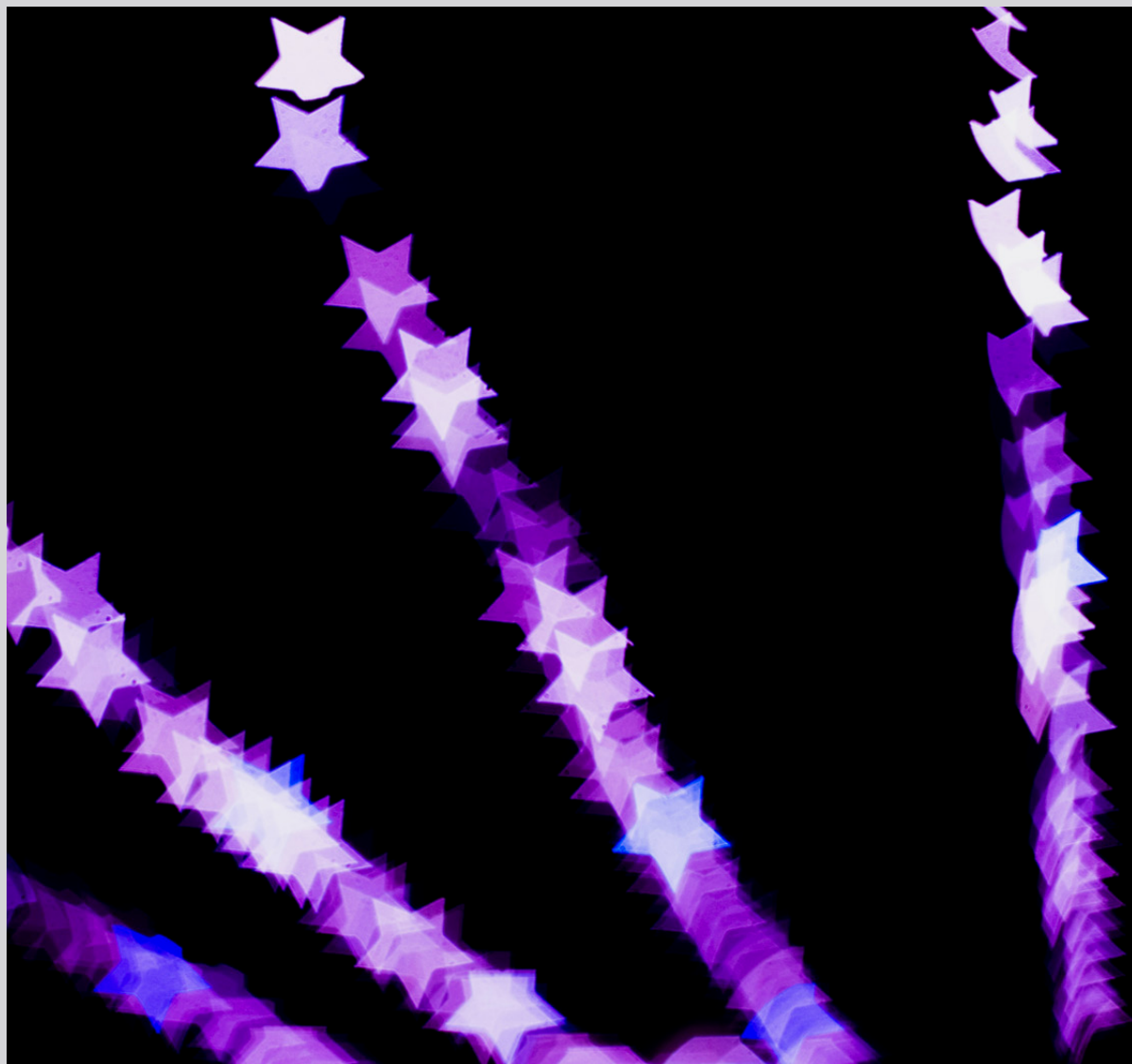
Aquest poder és divers i plural. És el lideratge de les grans dones que van obrir camí, el de les joves que continuen avançant, en les treballadores de tots els sectors i condicions: migrants, precàries, mares, àvies, dones que sostenen famílies i comunitats sense reconeixement. És la força que garanteix noves generacions lliures de violència i discriminació. Un lideratge més democràtic, col·lectiu i solidari és la manera de canalitzar aquest poder i de construir una societat més justa i equitativa.

La unitat del moviment feminista, sindical i de les esquerres és essencial per fer front als atacs del negacionisme i del menyspreu que promouen la dreta i l'extremadreta. Només amb acció conjunta podem defensar els drets conquerits, blindar els avanços socials i frenar els intents d'invisibilitzar la nostra lluita. La força col·lectiva és el nostre escut i, ahora, el motor que multiplica l'impacte de cada gest.

Aquest 8 de març, CCOO PV exigim condicions laborals i socials dignes per a totes: salaris justos, ocupació estable, plans d'igualtat efectius, protocols contra l'assetjament i la LGTBI-fòbia, i serveis públics de cures suficients i de qualitat. No són privilegis, sinó reconeixement de la nostra contribució constant a la societat i a l'economia.

Sortim al carrer, ocupem els espais que ens corresponen i que se'ns estan negant. Cada pas, cada manifestació, cada negociació és un acte de poder que construeix i transforma. El feminisme sindical ens recorda que no estem soles: la nostra unitat és la nostra força més gran.

Aquest 8 de març celebrem el poder de les dones: un poder que transforma, construeix i no es rendeix. Les dones tenim la capacitat de canviar el món, i no deixarem de fer-ho.

Isa Descals

Secretària de Politiques
LGTBIQA+ i Diversitats
FE CCOO PV

La bretxa que no es veu: desigualtat de gènere als Centres Especials d'Ocupació de la GVA

Hi ha silencis que pesen més que les paraules. La desigualtat de gènere als Centres Especials d'Ocupació (CEO) de la Generalitat Valenciana és un silenci persistent.

Sota la imatge d'empreses que ofereixen oportunitats laborals a persones amb discapacitat, s'amaga sovint una altra vulnerabilitat: la de les dones que hi treballen, atrapades en rols precaris, mal pagats i invisibilitzats. Des d'Educació CCOO PV s'alça una veu que reclama justícia i igualtat real, amb plans d'igualtat que no siguin només papers, sinó eines transformadores adaptades als llocs protegits.

Darrere de les xifres, vides.

Les dades parlen clar. El 2020, la taxa d'ocupació femenina a la Comunitat Valenciana era del 42,7%, més d'onze punts per sota de la masculina (54,2%). En temps de crisi, com durant la pandèmia, aquesta distància encara s'eixampla. Les dones patixen una taxa de desocupació del 20,1%, cinc punts més que els homes, i la diferència continua creixent.

El que estes xifres no expliquen és la sensació d'estar sempre a la vora del precipici laboral. En els CEO vinculats a la discapacitat i a l'educació, la realitat és encara més dura: les dones ocupen fins al 80% dels llocs de treball de cura i suport, sovint amb sous més baixos i contractes temporals. Mentrestant, els homes continuen dominant els espais tècnics i directius.

Indicador	Dones	Homes	Bretxa
Taxa d'ocupació (2020)	42,7%	54,2%	-11,5 pp
Taxa de desocupació (T3-2020)	20,1%	15%	+5,1 pp
Representació en cures/educació CEO	70-80%	20-30%	Segregació
Bretxa salarial mitjana	-	-	20-25%

Cada número d'aquesta taula és el reflex d'una diferència quotidiana: una promoció que no arriba, un horari que no permet conciliar, una veu que no es fa escoltar en reunions on encara predomina la jerarquia masculina.

Centres adaptats, desigualtats intactes

Els Centres Especials d'Ocupació haurien de ser espais d'inclusió i dignitat. Però en massa ocasions, repliquen els mateixos patrons de desigualtat del mercat laboral ordinari. Les dones no només han de lluitar contra la precarietat, sinó també contra la invisibilitat: la seua feina —cuidadora, educadora, auxiliar— és essencial però poc reconeguda.

Les polítiques de LABORA intenten incorporar la perspectiva de gènere, però sense dades desagregades, sense auditories retributives reals, és impossible detectar i corregir les desigualtats. Des de 2023, les empreses de més de 50 treballadors estan obligades a tenir plans d'igualtat, però en els CEO la majoria d'aquests plans no han tingut en compte la complexitat dels entorns protegits ni la intersecció entre gènere i discapacitat.

El clam sindical: igualtat amb contingut

Davant d'aquesta realitat, Educació CCOOPV posa sobre la taula exigències concretes. Plans d'igualtat obligatoris i registrats, amb auditories retributives anuals, quotes de promoció femenina del 50% en llocs directius, mesures de conciliació i prevenció de l'assetjament, i formació en perspectiva de gènere per a tot el personal.

No es tracta només de complir una llei, sinó de canviar una cultura. Incorporar la mirada de les dones, sobretot d'aquelles amb discapacitat, és una qüestió de justícia social. Reduir la bretxa significa garantir que la igualtat arribe als racons on la vulnerabilitat és doble: per gènere i per condició.

La igualtat no hauria de ser una aspiració distant, sinó una pràctica diària. I als Centres Especials d'Ocupació, on el treball ja neix de l'esperança i la superació, aquesta lluita hauria de començar pel més fonamental: que cada dona puga sentir que el seu esforç té el mateix valor, el mateix reconeixement i les mateixes oportunitats.

Nou Decret de convivència: on està la igualtat?

Herminia Montins Gil

Secretària Gnal FE CCOO

PV Comarques del Nord

La Conselleria d'Educació ha publicat recentment la nova normativa que regula la convivència en els centres públics no universitaris, un decret que naix amb dues mancances. La primera és que no s'ha tingut en compte les aportacions i propostes fetes per les associacions de famílies de l'alumnat i dels sindicats que formem part de la negociació en la Mesa Sectorial (cosa que neguen des de la Conselleria). La segona és que de manera intencionada ha desdibuixat i diluït la menció a la qüestió de la igualtat, posant en risc les polítiques educatives per a garantir i treballar la matèria als centres educatius i donant ales a qui nega o banalitza la violència de gènere i la desigualtat estructural encara existent entre homes i dones. Com bé ja sabem, el que no es nomena i explica no existeix. Correm el perill d'eliminar el tractament de la igualtat a les aules, per inacció, censura o fins i tot autocensura per tal d'evitar conflictes a les aules. Amb una societat, desgraciadament cada vegada més polaritzada, en què «eduquen» les xarxes socials a xiquets i xiquetes i adolescents, es fa més necessari que mai explicitar i treballar de manera més sistemàtica la igualtat i l'enteniment i el respecte mutu com a éssers humans, acceptant i valorant les nostres diferències que ens enriqueixen. No és casualitat que l'alumnat masculí en edats compreses en les etapes educatives de l'ESO i el Batxillerat siga el que més nega l'existència de la violència de gènere i de les desigualtats, per la seua permeabilitat a l'accés dels missatges que els arriben als seus telèfons mòbils en una etapa de la vida en què encara s'està configurant la seua identitat i això els fa encara més vulnerables. Cal continuar fent una tasca educativa en igualtat com a senyal de resistència i desobediència al temps d'extremismes que volen fer creure que l'oposició al respecte dels drets humans és moda i rebellia.

CCOO IIII

EL **PODER**
DE LES **DONES**

ASSEMBLEES

GANDIA 2 MARÇ 10.30 H FOMENT AIC SANT FRANCESC DE BORJA, 56
ELX 4 MARÇ 10 H CENTRE DESENVOLUPAMENT EMPRESARIAL CAUCE, 7
VALÈNCIA 6 MARÇ 11 H SEU CCOO PV PL. NÀPOLS I SICÍLIA, 5
CASTELLÓ 6 MARÇ 10 H SEU CCOO PL. DE LES AULES, 6
ALACANT 10 MARÇ 10.30 H SEU CCOO AV. SALAMANCA, 33

MOBILITZACIONS

VALÈNCIA 8 MARÇ 18.00 H PORTA DE LA MAR
ALACANT 8 MARÇ 11.30 H PLAÇA DELS ESTELS
ELX 8 MARÇ 12.00 H PLAÇA DELS ALGEPS
CASTELLÓ 6 MARÇ 18.00 H PLAÇA DE LA MURALLA

PODER
QUE **CONSTRUEIX**

8M2026

CCOO IIII
educació

Secretaria de Dones. Federació d'Educació CCOO PV
Plaça Nàpols i Sicília, 5. 46003 València | 2ª planta
educacio@pv.ccoo.es - 96 388 21 55
fe.pv.ccoo.es